

Una altra manera de viure

Albert Baile i Rey

Conte presentat en el 15è Premi de narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Marxar de la gran ciutat ha estat la millor decisió que he pres mai a la vida. Encara recordo, sense enyorança, com era el dia a dia de llavors. M'havia de llevar molt d'hora per anar a treballar perquè no tenia la sort de tenir la feina a prop. Per tant, per a arribar-hi, havia d'anar en metro. El camí fins a l'estació era més o menys tranquil. Com a mínim, la tenia força a prop i en poc més de cinc minuts ja hi era. Allà, però, començava el suplici de cada dia. Massa sovint s'espatllava alguna màquina i calia fer cua per a marcar el bitllet. Bé, això, qui ho feia. No era estrany trobar-se algú que se t'enganxava al darrera i, després d'una forta empenta, passava. Un cop, se'm va ocórrer recriminar l'acció a un d'aquests brètols. La resposta: un "Vés a la merda!". Indignat, em vaig dirigir al que devia ser el cap d'estació. Com si no hagués passat res, em va comentar que ell no hi podia fer més i que no era la seva tasca vigilar si la gent entrava sense pagar. Perfecte! Al final, ja acabes passant del tema. Total, queixar-se no serveix per a res! Em venien ganes de saltar a mi també! I no ho negaré: en alguna estació poc vigilada, algun cop, ho vaig fer. Que els donin pel sac! Per què havia de ser jo l'únic ruc que pagava quan allò era barra lliure?! Però encara pitjor era el moment de baixar a l'andana. Quan faltaven pocs segons perquè aparegués el metro, empentes per a situar-se a primera fila. Mira que hi ha un cartell ben gros a les portes que posa: "Deixeu sortir". Però res, hi ha gent que sembla pensar que el metro marxarà sense ells i s'entesten a pujar quan encara hi ha persones baixant. Allò és un autèntic espectacle. Un cop a dins, quan sona l'avís de tancament de portes, a totes les estacions hi ha el típic apressat que pretén entrar quan a dins ja no hi cap ni una agulla. Per culpa d'això, la porta no es pot acabar de tancar. El

subjecte en qüestió, però, no opta per la decisió més lògica, que seria baixar i esperar el proper metro. No, no! Com que no entra, empeny als soferts passatgers del seu entorn per a poder-hi cabre. I vinga queixes i renecs! Llavors, poden passar dues coses: que la porta es tanqui i fi de la història o que igualment la porta segueixi oberta. En aquest moment, el cabreig s'acostuma a exterioritzar amb un “Que no veus que no hi caps?!” o amb crits d'indignació. Per sortir, és clar, el mateix sarau: obrir-se pas entre la gent i apartar amb braços i mans a qui et trobes pel davant. I la calor! Quina calor que fa allà baix, sobretot els estius! Per a compensar-ho, els “genis” de TMB posen l'aire condicionat a tota potència. A vegades, i no ho dic en broma, agafava una jaqueta en ple juliol només per a no pelar-me de fred dins del metro!

Un cop superats tots aquests obstacles, toca arribar fins al lloc en qüestió. Pel carrer, riuades de gent amunt i avall. A la carretera, llargues cues de cotxes. Molts dels vehicles que hi circulen, amb només un ocupant. Pel vianant, però, el cotxe i la moto no són l'únic perill. N'hi ha un altre que no es pot menysprear: la bicicleta. Jo anava a treballar a una empresa que té la seva seu a la Diagonal. Allà, hi ha pintades unes ratlles blanques mal fetes que han anomenat “carrils bici”. No és cap espai especial per a ciclistes, no. Senzillament, en la mateixa vorera, hi han pintat les ratlles que en teoria són el carril. Un cop vaig veure un atropellament en directe. Es tractava d'una dona que sortia del bus. Just davant de la parada, hi ha un d'aquests carrils. Doncs bé, per prou feines la jove havia posat els dos peus al terra que a sobre se li va tirar una bici. El xoc va ser dur. La noia va rebre un fort cop i el de la bici va sortir disparat cap a un costat. Es queixava molt de la seva espatlla dreta. Fins i tot, va haver de venir una

ambulància a emportar-se'ls. Aquell dia, és clar, vaig arribar tard. Ho vaig haver de compensar quedant-me més estona a l'hora de plegar. Aquesta n'era una altra: tenia un cap a la feina que, més que un director, semblava un dictador. Era (i encara deu ser) d'aquells típics que es pensa que treballant més hores faràs més coses o les faràs millor. Ens clavava autèntiques esbrincades quan alguna cosa no es feia, segons el seu parer, com havia dit. Molts cops no tenia la raó però, és clar, a veure qui era el valent que s'atrevia a plantar-li cara! El meu últim dia de feina, els companys em van demanar que li digués quatre de fresques. "Total, si te'n vas, ja no et pot fer res!", em deien. Però no. No ho vaig fer perquè no sóc d'aquest tipus de persones. De què servia, en aquells moments, tirar-li en cara tot el que m'havia fet? A més, mai se sap què pot passar a la vida i val més no quedar malament amb ningú...

De Barcelona, almenys, tenia la sort de viure en un barri més o menys tranquil. Ara bé, un dels meus millors amics vivia al centre i m'explicava cada cosa! A mi no m'agradava passejar per aquella zona. Massa gent, massa soroll, massa activitat per al meu gust. Les Rambles, més que un carrer, s'han convertit en un abocador. El paviment està tot brut, ple de merda. Constantment, a banda i banda, encara hi ha aquelles figures humanes que en teoria diuen que són art però fan més pena que una altra cosa. L'únic amb una mica de "ganxo", el que en deien el "Maradona de les Rambles", el van fer fora! Quan hi vivia, encara hi havia aquelles botigues que venien animals. Com els tenien! Recordo un dia per televisió que van ensenyar que fins i tot n'havien trobat a les escombraries! Però el pitjor del carrer sortia (i segurament encara surt) per la nit. A cada passa, llauners

demanant que els compris cervesa. Gent borratxa i cridant per tot arreu. Guiris despistats a qui un lladre, de sobte, apareix del no res i els hi roba una càmera de fotos o tot el que duen a sobre. Pels carrers adjacents, gent oferint serveis sexuals a canvi de diners. De policia pel lloc, això sí, ben poca. Coi, que no saben que hi passa tot això? Aquest amic meu em contava que el pitjor era a l'estiu. Sobretot, per culpa de turistes escandalosos que impedièn el son. Des del balcó de casa seva, també, era testimoni en directe d'algun robatori. Quan sentia algun crit desesperat, sortia corrents al seu petit balcó. Des d'allà, normalment hi veia una persona corrents amb una cartera agafada i al seu darrere les víctimes del furt. A sobre, tenia la mala sort que al seu edifici, de feia un temps, s'hi havien instal·lat uns okupes. Tot i les seves queixes i dels veïns, semblava que era impossible fer-los fora. Cada cap de setmana feien llargues festes que duraven fins a dos o tres dies seguits. Els gossos campaven lliures per tota l'escala i es pixaven allà on podien. Per no parlar de la de puces que duïen a sobre, els pobres animals. S'estaven tot el dia rasant! Finalment, fart de tota aquella situació, el Joan (així es diu) va acabar marxant d'aquell pis i ara viu a un altre barri. Allà, és clar, s'hi troba molt més tranquil. Igual que ell, tots aquells que s'ho van poder permetre van seguir el mateix camí. Estic convençut que aquells okupes, encara avui, hi deuen viure, a no ser que hagin marxat per voluntat pròpia o ofegats per la seva pròpia brutícia.

La pitjor experiència que vaig viure, però, va ser quan em van atracar. Vaig tardar dies en passar per aquell carrer, tot i que per a evitar-ho havia de fer una petita volta que allargava el camí cap a casa meva. Era un dia al vespre, ja fosc. Caminava tan tranquil cap a casa tornant del

supermercat. De sobte, em vaig trobar amb tres joves al davant. De males maneres, van aturar-me i em van preguntar si sabia quina hora era. No calia ser gaire astut per a deduir quines eren les seves vertaderes intencions. Per això, no els vaig dir res i vaig seguir caminant. De sobte, però, dos d'ells em van agafar pel darrera. Impactat, em vaig bellugar a banda i banda, provant de desfer-me d'ells, però m'era impossible. Just en aquell moment, va passar un home que estava passejant el seu gos. Vaig deixar anar un crit, amb l'esperança que decidís ajudar-me. L'home, però, no em va fer cas. Em va mirar, va acotar el cap i va continuar amb el seu passeig. No m'ho podia creure! Serà covard! Serà egoista! Mentrestant, l'altre noi em va començar a inspeccionar. No li va costar gaire trobar la meva cartera. M'ho van prendre tot! Un cop aconseguit el seu botí, van marxar corrents carrer avall. Em vaig quedar una estona dret, palplantat al mateix lloc. De diners no me'n van robar gaires. Portava a sobre uns trenta euros. Ara bé, dins de la cartera també hi havia el meu DNI i la targeta del banc. Evidentment, el primer que vaig fer en arribar a casa, un cop ja vaig recuperar el sentit comú, va ser anul·lar-la. Però no només era el propi fet dels diners que havia perdut i la molèstia de totes les gestions que havia de fer per a renovar tant el meu carnet com la targeta. Sentia una barreja d'impotència i ràbia. Sí, ràbia, molta ràbia! El meu, però, no era un cas aïllat. A la ciutat els robatoris eren i són freqüents. Tant, que el dia següent, quan ho vaig explicar a amics i coneguts, tots contaven que a ells mateixos o a algú que coneixien li havia passat el mateix. Vaig llegir, fins i tot, que la premsa d'altres països definien aquesta delinqüència com un dels mals de la ciutat.

Curiosament, pocs dies després que em passés això, em van trucar d'una empresa de Tarragona. Ja feia setmanes que hi havia tirat el currículum. Per prou feines me'n recordava! Així doncs, em van citar un dia per anar a fer l'entrevista. Em vaig demanar dia lliure on llavors treballava i em vaig dirigir cap a la capital del Tarragonès. La veritat és que la ciutat em va encantar. Només hi havia estat un cop abans i quasi no en recordava res. Vaig aprofitar el dia per fer turisme: vaig passejar pel circ, l'amfiteatre, les muralles... Vaig espremer tant com vaig poder aquelles hores que passaria a la ciutat.

Al cap de dues setmanes, em van tornar a cridar d'aquesta mateixa companyia. Em van explicar que els hi havia agradat el meu perfil i que em volien conèixer una mica més. De seguida, doncs, vaig tornar a posar rumb cap a Tarragona. Vaig sortir d'aquesta nova trobada una mica inquiet. M'havien fet unes preguntes una mica personals que havia estat una mica sec en contestar. No veia gens clar que finalment pogués ser l'elegit. Finalment, però, va ser així. Estava més content! Aquella feina suposava un salt de qualitat en la meva carrera professional. A canvi, havia de marxar de la ciutat on havia nascut i on hi tenia tota la meva gent.

Avui ja fa uns cinc anys que vaig marxar. I puc assegurar que ha estat la millor decisió que he pres mai. Amb els companys de l'empresa m'hi trobo la mar de bé. No és que Tarragona tingui la patent de bona gent i Barcelona del contrari (hi ha de tot a tot arreu), però en el meu cas ha resultat així. Tinc la feina a quinze minuts de casa i hi puc arribar caminant. És tot un luxe! En l'àmbit més personal, fins i tot, hi he format una nova família. L'any passat va néixer el Marc, el meu primer fill. Encara se'm

cau la baba amb ell! Per no parlar del pis on visc. A Barcelona, el lloguer em sortiria molt més car i m'hauria de conformar amb un pis molt més petit! Els preus allà són prohibitius!

Com podeu veure, no trobo pas a faltar Barcelona. Al contrari, tot i el poc temps que porto vivint aquí, ja m'hi sento com de tota la vida! A vegades, per a millorar val la pena arriscar. Canviar i començar de nou. A mi, com veieu, m'ha anat molt bé. I tu, t'hi atreveixes?

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

